

Kapitel 21

Vulkanernes Dal

Fire fortæller

Bar jord til højre, bar jord til venstre. Ingen træer til højre, ej hellere nogle til venstre. Til begge sider var alt øde og goldt. En gang imellem kunne man ude i horisonten se ild der flammede op fra nogle pøler i jorden.

Ildlandet var ret ud sagt, en stor skuffelse. Øde og bart, og ikke så befrugtet og grønt som Ice havde fortalt.

Jeg havde da vi kom over Ildlandets grænser beskyldt Ice for at have løjet omkring Ildlandet, men han havde lettere chokeret fortalt mig at sidst han havde været ude i Ildlandets natur havde det været frodigt og at han ikke kunne forstå hvorfor og hvordan det kunne have ændret sig sidst han var ude i den frie natur. Jeg havde fristet mig meget til at spørge hvornår han sidst havde set Ildlandets natur og hans svar havde forskrækket mig. Jeg havde troet at det bare var siden han rejste fra Ildlandet for at hende mig, men svaret var ti år. Jeg var nærmest faldet af hesten, men ved at gribe fat i Taz' mane, hvilket den blev ret sur over, blev jeg siddende.

Ice havde måttet forklare mig, at han skam havde været ude for, og ikke tilbragt ti år indenfor, som jeg troede i nogle minutter. Han havde kun været ude i slotshaverne som var fuld af træer og blomstre. Han havde i ti år troet at det hele var sådan overalt i Ildlandet, og han var derfor chokeret over at finde landet så bart og øde.

Hestenes fodspor lavede aftryk i den slette af sand vi passerede, men vinden kom susende og dækkede hullet til.

Længere fremme kunne vi se en lang række af bjerge hvor røgen bølgede op af nogle af toppene.

”Det der er Ildlandets mest aktive vulkaner. De ligger i en bjergkæde der går tværs gennem Ildlandet. Nedenfor vulkanerne ligger Vulkanernes Dal.” forklarede Ice og pegede mod vulkanerne.

”Vulkanernes Dal?” spurgte jeg og rynkede panden. Jeg viste ikke hvorfor, men det virkede som om jeg havde hørt det før.

”Ja, Vulkanernes Dal.”

”Jeg vil gerne se den.”

”Det kommer du også til,” sagde Ice og smilte. ”Vi skal ride to kilometer gennem dalen, for at komme hen til bjergtunnelen. Der er dog bare det problem at på grund af en hændelse, der skete for ti år siden, så er vulkanerne blevet meget ustabile. Før den tid kom lava kun gennem dalen to gange om året, på de samme dage. Men nu kommer lavaen når den vil og derfor er der mange som er døde på grund af det. Vi skal derfor ride hurtigt gennem Vulkanernes Dal.”

”Der kommer lava igennem Vulkanernes Dal?”

”Ja, det er derfor den hedder det. Men lavaen er ikke som andre steder. Det flyder bare gennem dalen med en meget høj fart, men det forvolder ikke skader på dalen, kun mennesker og dyr. Lavaen flyder ud i en sø syvogtyve kilometer længere nede. Det mest fantastisk er at lavaen ikke bliver i dalen og at jorden ikke bliver varm, så man sagtens kan ride efter at lavaen har været der.”

”Smart,” sagde jeg og fløjtede.

Efter en time til hest kom vi til dalen, eller faktisk toppen af dalen.

”Hvad nu?” spurgte jeg og stirrede ned i dalen.

”Der skal være en vej ned, et lille ridt mod venstre,” svarede Ice og steg op på Opal. ”Men lad os skynde os. Man ved jo aldrig hvornår lavaen kommer. Vi skal være hurtige.”

”Ja, ja,” sagde jeg og steg op på Taz. ”Det har du jo sagt før.”

”Men man kan aldrig sige det får mange gange.”

”Ja, ja, jeg kan nærmest se det for mig. Vi er ældgamle, og sidder og snakker, og så pludselig siger du: ’Man ved aldrig hvornår lavaen kommer. Vi skal være hurtige.’”

Jeg tav og Ice sagde ikke noget. Havde jeg lige sagt at vi var ældgamle og sad sammen? Jeg fik det til at lyde som om at vi blev gamle sammen og var et gammelt ægtepar.

”Jeg mente det ikke som jeg sagde!” råbte jeg, og Ice stirrede forbløffet på mig før han begyndte at grine. ”Hvad er det der er så sjovt? Du vil måske gerne blive gammel med mig?”

Det fik ham til at stoppe og han rettede sig op.

”Hvem siger at jeg når at blive gammel? Du smelter mig sikkert inden jeg når at blive atten!”

”Så det tror du?! Jeg smelter dig først dagen efter at du bliver atten!”

Jeg begyndte at grine og satte hælene i siden på Taz, så den begyndte at galoppere hen ad kanten af Vulkanernes Dal. Ice fulgte efter og fik indhentet mig hurtigt ved at gribe fast i Taz’ tøjler.

”Så du vil virkelig dræbe mig?” spurgte han, og jeg forundredes over at han kun var en meter væk fra mig. Jeg stirrede på hans pande, men han svedte ikke, som ved de andre gange han havde været tæt på mig. ”Hvad stirrer du på?”

”Din pande.”

”Og hvad er det der er så spændende ved min pande?”

”At den ikke sveder.”

Han stirrede et øjeblik på mig og rodede op i hans halvlange, blonde hår med den frie hånd. ”Og?”

”Du plejer altid at svede når du er så tæt på mig.”

Ice tabte tøjlerne, da det gik op for ham at det var sandt.

”Hvordan kan det ske?” spurgte han lamslået mere sig selv, end mig. ”Jeg sveder overhovedet ikke.”

Jeg sagde ikke noget. Dette var også et mysterium for mig. Jeg stirrede på den meget lamslået Ice og fik øje på noget der gik nedad lidt bag Ice. Jeg fik Taz til at gå forbi Ice og Opal, der rystede på hovedet, som om den var irriteret over Ices målløshed. Den stirrede et øjeblik på Taz og jeg, før den gik efter os.

Henne ved kanten ned til dalen stoppede jeg. Foran os delte vejen sig i to. Den ene gik ligefrem hen ad kanten, ud mod den kedelige horisont, der kun var fuld af bar jord. Den anden vej, som lige var dukket op gik nedad til dalen.

”Ice er det denne vej vi skal ned ad?” spurgte jeg Ice, da Opal stoppede ved siden af mig. Der kom intet svar. ”Jorden til Ice, er der nogen hjemme på øverste etage?”

”Hvad?” Ice kom til sig selv. ”Jeg sad i mine egne tanker.”

”Ja, det kunne man sagtens se,” mumlede jeg og undertrykte en fnisen. ”Du er virkelig optaget af at du ikke kunne svede.”

Ice svarede ikke med red lidt længere frem til hvor vejen begyndte at gå nedad.

”Du har fundet vejen ned til dalen!” sagde Ice.

”Det ved jeg,” svarede jeg og red op på siden af ham. ”Hvad skal vi så nu?”

”Vi skal ned ad vejen her og ride to kilometer gennem dalen, til vi støder på en vej som denne bare over på den anden side.

Der skal vi så ride gennem bjergtunnelen. Den går gennem to bjerge og er ikke særlig lang. Når vi kommer ud på den anden side er der kun omkring en dag til at vi når byen og dit nye hjem.”

”Virkelig så hvad venter vi på?” jeg skulle til at få Taz til at gå ned ad vejen, men Ice stoppede mig.

”Husk at vi skal ride hurtigt gennem dalen, vi ved jo ikke om vulkanerne vil gå i udbrud.”

”Ja, ja, ja.”

Ice fik Opal til at gå først ned og jeg fulgte hurtigt efter med Taz. Vejen ned nynnede jeg på sangen 'I cry for you', men da vi nåede bunden skreg jeg sangen ud, så det gav ekko gennem hele dalen.

”Hvis du ikke skruer ned for stemmen, så vil alle vulkaner sikkert gå i udbrud på samme tidspunkt,” sagde Ice og holdte sig for ørerne.

”Meget morsomt Ice. For nogle uger siden sagde du at jeg sang godt og hvad så nu? Når jeg synger lyder det da som jeg har ondt i halsen?”

”Nej, du synger stadig godt, det er nu bare ret træls at du skråler op. Man kan ikke høre hvad man selv tænker!

”Ha, ha. Du laver bare sjov.”

”Så siger vi det,” sagde Ice og rettede sig op. ”Lad os ride af sted. Vi har gjort ophold for længe.”

Han fik Opal til at galoppere og Taz fulgte efter.

Da vi kun var omkring hundrede meter fra vejen op, stoppede jeg Taz. Jeg havde opdaget noget rødt der var inde i klippevæggen.

”Kom nu, Fire!” råbte Ice og fik Opal til at trippe nervøst.

”Jeg kommer lige om lidt, der er bare noget jeg skal undersøge!” råbte jeg tilbage og steg af Taz, der puffede mig i ryggen som om den gerne ville have mig derhen.

Jeg gik der hen og stoppede foran klippevæggen. Det der havde fanget min opmærksomhed, var et rødt aftryk af barnehånd i klippevæggen.

Jeg gispede og stirrede på hånden. Alle dens linier var meget tydelige. Jeg havde engang haft et lynkursus i at læse hænder og stirrede på min og den i klippen. Sandheden begyndte at gå op for mig, da jeg skiftevis stirrede på min hånd og aftrykket af barnehånden. De var næsten ens.

Rystende vendte jeg mig om.

”Jeg har været her før, ikke sandt?” spurgte jeg rystende. Ice svarede ikke, men sad bare og stirrede på mig, så jeg fortsatte. ”Det er derfor at navnet virkede bekendt. Jeg har jo været her før. Og her i Vulkanernes Dal, det var her mine forældre blev myrdet og det er den hændelse der gjorde at vulkanerne kom ud af deres rytme. Hvorfor fortalte du mig det ikke?”

”Det ville jeg også, men først når vi var kommet ud af dalen. Jeg ville ikke havde at du skulle ride gennem dalen med den følelse af at det var her dine forældre døde,” sagde Ice. ”Du skulle ikke lide.”

Alting begyndte at svømme rundt og blive til udtværede farver. Jeg svimlede rundt på stedet og tog mig til hovedet. Jeg havde det ikke særlig godt.

”Fire? Fire hvad er der galt?!” råbte Ice.

Jeg åbnede munden for at svare, men intet kom ud. I stedet sank jeg bare sammen og idet jeg landede på joden, mistede jeg bevidstheden.

Kapitel 22

Fortidens skygger

Fire fortæller

”Fire, Fire!” lød en stemme som jeg straks genkendte som Ices.

”Jeg er okay, Ice,” mumlede jeg og rejste mig op med lukkede øjne. ”Du behøver ikke skrike sådan.”

Men han blev ved med at skrike sådan. Til sidst blev jeg sur og åbnede øjne.

Ice sad på hug ved siden af mig, og den han skreg til var en person med lukkede øjne. Det var mig!

Jeg gav mig til at skrike. Hvordan kunne jeg være to steder på en gang? Var jeg død?

”Siden hvornår er jeg død?” skreg jeg. ”Jeg faldt jo bare om! Jeg var jo bare svimmel! Jeg fik da ikke hjertestop?”

”Du er ikke død, bare bevidstløs,” lød Stemmen omme bag mig. Jeg vendte mig langsomt om og gispede. Foran mig stod stemmens ejer.

Det var en høj kvinde, med varme røde øjne der sad i et smukt ansigt. Hendes hår var langt og nåede hende til kjolesømmende. Men det jeg lagde mest mærke til var hårfarven. Den havde den samme farve som mit, ildfarvede hår, men hendes bevægede sig som ild. Hun var iklædt en grøn kjole, der nede ved kjolesømmende bevægede sig, ja nærmest bølgede.

Selvom jeg aldrig havde set hende før, vidste jeg hvem hun var. Jeg kunne kende det på håret som lignede ild, det at havde sådan et hår var en privilegium som kun dronninger havde.

”MOR!” skreg jeg og omfavnede hende. Jeg kunne mærke hvordan hun lagde armene omkring mig og kinden mod mit

hår. Efter lidt tid trak hun sig fri, men holdte hænderne omkring mine skuldre.

”Freyana,” sagde hun og sukkede. ”Jeg er ikke din mor, det har Ice vel fortalt dig?”

”Faktisk ikke.”

”Nå så undlod han den del,” sagde hun og sukkede igen. ”Jeg er Ildgudinden.”

”Ildgudinden,” hviskede jeg og bukkede. ”Glæder mig at møde Dem, og undskyld fordi jeg omfavnede Dem. Jeg troede at De var min mor.”

Ildgudinden smilede.

”Det undrer dig vel hvorfor du er her, som en slags spøgelse, mens der ligger en der ligner dig dernede ved siden af Ice, ikke sandt?”

”Jo, hvorfor?”

”Da du opdagede det med at dine forældre døde her, fik jeg dig til at falde om. Hvorfor? Du vidste dig rede til at kende til alle de ting du kendte før du tog til Jorden. Alle de ting du oplevede fra den dag du blev født til den dag dine forældre døde.”

”Men hvad med...”

Jeg nåede ikke at sige mere, for i det samme begyndte et kæmpemæssigt brøl at komme og en af vulkanerne sprøjtede magma og aske op i luften.

”Fire! FIRE!” råbte Ice og jeg stirrede på ham. ”Fire, se at vågne op! Lavaen kommer! LAVAEN KOMMER!”

”Hvis du vil redde din ven og dit eget liv så tag med mig nu.”

”Hvor lang tid vil det tage?” spurgte jeg.

”I den tid vi er i nu, tager det måske en time.”

”En time?! Vi når at blive grillet til den tid!”

”Jeg sagde en time i denne tid, i denne skyggeverden du er i lige nu. Det tager kun omkring et minut i din verden. Er du med på at komme med og opdage noget af din fortid?”

”Ja, det er jeg,” sagde jeg lavt, og kiggede mig over skulderen, for at se på Ice der forgæves råbte på mig.

”Fint, så tag min hånd.”

Ildgudinden rakte sin hånd frem og jeg tog den. Vi forsvandt hurtigt i et lysglimt.

”Så, så, Freyana! Du skal ikke græde,” en kvindestemme var det første jeg hørte da jeg fik fast grund under fødderne igen. Jeg kunne ikke se noget for lyset, men det forsvandt hurtigt. Foran mig var en kvinde med bølgende ildhår, i gang med at tage en lille skrigende baby op af en vugge.

”Det der er din mor,” sagde Ildgudinden.

”Min mor?” sagde jeg lettere forbløffet.

”Ja, din mor. Og barnet i vuggen er dig,” svarede Ildgudinden. ”Du må gerne gå tættere på, hvis du altså vil. Du kan røre ved hende, skribe hende ind i ørene og trampe hende over tæerne. Hun vil ikke lægge mærke til dig, kun dit fortidige dig.”

”Okay.”

Jeg gik rystende over og stirrede ned i vuggen. Der lå mit fortidige jeg i en lille hvid kjole. Min mors hånd med masser af armbånd kom og strøg hende over kinden, mens hun sang en sang på et anderledes sprog.

”Synger du nu den sang igen, Marian?”

En mandestemme. Mor og jeg stirrede op på manden der stod i døren på samme tid. Det at mor reagerede så hurtigt

gjorde at jeg ikke fik set hendes ansigt, og nu skyggede hun for manden.

”Ja, jeg gør, Balian. Må en mor ikke længere synge for sin datter, når hun er ked af det?”

Balian? Det navn havde jeg hørt før, men hvor var det?

”Det der er din far,” Ildgudinden var kommet op på siden af mig og stirrede ned på baby udgaven af mig. ”Kom, Freyana. Vi skal videre, der er mange minder du skal se. Vi kan ikke blive ved med at være i dette minde. Din ven venter på at du vågner.”

Hun tog fat i min hånd og lige inden vi ville forsvinde i endnu et lysglimt, kiggede jeg mig over skulderen. Min mor var på vej over til min far, men deres ansigter kunne jeg endnu ikke se. Så forsvandt det hele i et lysglimt.

Da jeg for jeg ved ikke hvilken gang ramte jorden gik jeg ned i knæ.

”Er vi ikke snart færdige?” spurgte jeg og ømmede mine ben. I det sidste minde vi havde været i, havde jeg slået mine ben, i et forgæves forsøg på at se mine forældres ansigt. Sådan havde det faktisk været i alle minder. Jeg havde hele tiden prøvet at se deres ansigter, men enten skjulte personer, ting eller tidligere mig’er deres ansigter. Det havde været ret træls og endnu ikke havde jeg set deres ansigter.

”Dette er det sidste minde,” svarede Ildgudinden.

”Endelig! Hvor er vi...” jeg stoppede helt med at tale, da jeg opdagede hvor vi var. Vulkanernes Dals skrænter var nemme at genkende og nede mod højre stod alle bjergene.

”Vi er i Vulkanernes Dal, for ti år siden.”

”Vil du vise mig hvordan mine forældre døde?!” skreg jeg.

”Ja, dette er den vigtigste del. Her vil du se hvordan det skete, hvordan Nelia reddede dig og måske få et glimt af morderen. Så hold øjne åbne, Freyana.”

”Ja, men hvor er jeg?” spurgte jeg.

”Derover ved dine forældre, Nelia og soldaterne.”

Jeg stirrede i den retning Ildgudinden pegede.

På heste hvis maner og haler var som ild, sad mine forældre, Nelia, soldaterne og jeg som 7-årig.

Jeg satte i løb derover. Dette var det sidste minde, jeg ville bare se deres ansigter. Mine forældre snakkede med hinanden og jeg som 7-årig red lidt op mod bjergene. Soldaterne snakkede også sammen, men da jeg løb forbi dem kunne jeg ikke høre deres stemmer, selvom de lystigt bevægede deres munde. Da jeg stoppede foran mine forældres heste, vendte deres ansigter hen mod Nelia, der sad på en hest bagved dem.

”Så fanden da også!” skreg jeg. ”Hvorfor kan I ikke kigge denne vej?!”

Et sted omme bag mig, råbte mit 7-årige jeg og de vendte deres ansigter mod hende og mig. Jeg skreg.

”Hvad er der, Freyana?” spurgte Ildgudinden der var dukket op ved min ene side. ”Ser de ikke ud som du forestillede dig?”

”Nej, sådan forstillede jeg mig dem ikke,” sagde jeg helt ude af den. ”Jeg troede at de havde normale ansigter. Ikke et ansigt der lignede at en eller anden havde hvisket trækkene ud!”

”Kan du ikke se deres ansigter?”

”Nej, kun hud.”

Hun vendte blikket mod mine forældre der stirrede på mit 7-årige jeg, med øjne der ikke var der. Der hvor deres ansigter skulle være var der bare ingenting, kun deres hud. Ingen øjne. Ingen næse. Ingen mund. Ingenting.

”Der er kun en grund til at du ikke kan se deres ansigter. Det er fordi du ikke kan huske det.”

”Hvorfor kan jeg så høre deres stemmer?”

”Fordi du kan huske dem, ellers ville de bare bevæge mundene, men der ville ikke komme en lyd ud.”

”Det er derfor jeg ikke kunne høre hvad soldaterne snakkede om.”

”Ja, og hvis de hev deres hjelme af ville du ikke kunne se deres ansigter. De ville ligne dine forældre,” sagde Ildgudinden og lagde en hånd på min skulder. ”Men se nu, Freyana. Nu sker hele formålet med din besvimelse. Nu begynder det altafgørende for din fremtid.”

Jeg fulgte hendes blik. Over bag mit 7-årige jeg, begyndte den største vulkan at spytte aske op i luften, for anden gang i dag.

Der lød skrig og så begyndte det hele at ske hurtigt.

”Freyana!” skreg min mor, og mit 7-årige jeg red over til hende og min far.

”Nelia, tag Freyana og før hende i sikkerhed. Vi vil prøve at stoppe det, så I kan nå at komme i sikkerhed,” råbte min far til Nelia, der nikkede ansvarligt.

”Freyana,” sagde min mor stille og hjalp mit 7-årige jeg ned af hesten, hvorefter hun omfavnede hende. ”Tag med Nelia, og gør hvad hun siger. Hun vil passe på jer.”

”Jeg vil blive hos jer!” skreg mit 7-årige jeg og klamrede sig til min mors ben. ”Jeg vil ikke forlade jer! Jeg vil blive! For jeg ved at I ikke vil komme tilbage!”

”Freyana, hør nu på os. Selvfølgelig kommer vi tilbage, men du skal i sikkerhed. Du ved jo at du er tronarving og derfor er

du vigtig. Du skal i sikkerhed!” sagde min far og gav mit 7-årige jeg et stort knus.

”Nelia, du ved hvad du skal gøre,” sagde min mor og gik hen mod soldaterne der lavede en hestesko rundt om hende. ”Kommer du, Balian?”

Min far nikkede til hende og gik hen mod hende, mens Nelia tog et fast tag i mit 7-årige jeps hånd.

”Kom så, Freyana. Vi skal i sikkerhed,” sagde Nelia til mit 7-årige jeg, og begyndte at slæbe hende af sted mod vej op, der var ikke særlig langt væk fra dem. Mit 7-årige jeps øjne stirrede nervøst på mine forældre der holdte hinanden i hænderne, inde i hesteskoen af soldater. De stirrede frem for sig, mod lavaen der kom ned gennem dalen.

Sandheden begyndte at gå op for mit 7-årige jeg, for hun satte fødderne i jorden og rakte den frie hånd ud mod mine forældre.

”MOR! FAR!” råbte hun.

”Freyana, kom videre!” skældte Nelia og prøvede at slæbe mit 7-årige jeg hen mod vejen op.

”Stop, Nelia! STOP!” skreg mit 7-årige jeg. ”MOR! FAR! DET MÅ I IKKE GØRE!”

”Det nytter ikke noget!” råbte Nelia, så mit 7-årige jeg begyndte at græde. ”Gør nu bare som dine forældre sagde, følg med mig!”

Nelia mit 7-årige jeg efter sig, der ikke var til at stoppe. Hun hav fat i ting og til sidst for at stoppe Nelia, fremkaldte mit 7-årige jeg noget ild og greb med flad hånd fat i muren, så der kom et rødt aftryk. Det stammede virkelig fra mig.

Jeg fjernede blikket og stirrede over på min forældre, der holdte lavaen stille, men efter hvad jeg viste, ville den nok ikke holde så længe.

Jeg kunne mærke tårerne dukke op i mine øjne. Om lidt ville de dø og Nelia ville redde mig. Jeg vendte atter blikket mod Nelia og mit 7-årige jeg. Nelia greb hende omkring livet og løb hen mod vejen op.

Et råb fra min far fik mig til at vende mig om. Min mor sank udmattet sammen og lavaen fik frie tøjler. Med et øredøvende brøl ramte den mine forældre og soldaterne.

”MOR! FAR!” skreg jeg og mit 7-årige jeg i munden på hinanden. Hun stod oppe ved toppen af vejen og stirre forfærdet på lavaen der var på vej mod mig. Nelia var synket ned på ben og holdte hænderne foran hovedet. Et eller andet fik mit 7-årige jeg til at stirre over mod en person der stod på den anden side af Vulkanernes Dal. Det var en person med langt hår, der blafrede i vinden.

Mere så jeg ikke, for så ramte lavaen mig og jeg skreg.

”AAARRRRGGGGHHHH!” skreg jeg og rejste mig svedende op.

”Fire!” råbte Ice af lettelse. ”Skynd at rejse dig op. Vi skal af sted. Vulkanerne er ved at gå i udbryd!”

Jeg rejste mig så hurtigt at Ice blinkede overrasket med øjne.

”Lad os skynde os,” hvæssede jeg og steg op på Taz. Ice fulgte hurtigt mit eksempel og red af sted mod udvejen. Jeg fulgte efter uden at kigge på håndaftrykket og lavaen der var på vej ned mod os. Elverhestene viste at det var alvor og galopperede hurtigt op ad vejen.

Oppe ved toppen fik vi dem til at stoppe. Jeg steg af Taz og gik hen til lige nøjagtigt det sted jeg havde stået for næsten ti år siden. Nede i dalen flød lavaen forbi, og jeg kunne ikke lade være med at få det dårligt. Tænk at jeg dengang stod heroppe og så hvordan mine forældre blev ramt af lavaen og døde, mens en voksen græd som et lille barn.

Kvalmen blev værre. Jeg lænede mig over kanten og brækkede mig ned i lavaen.

”Fire, er du okay?” spurgte Ice der stod et lille stykke fra mig.

”Nej, jeg er ej!” skreg jeg og tørrede min mund.

”Nå, men hvis du er ved at blive syg, er det et godt tidspunkt at blive syg på.”

”Hvorfor dog det?”

”Fordi byen ligger derhenne,” svarede Ice og pegede imod en lille klat ude i horisonten. ”Det er kun en dagsrejse væk.”

”Endelig,” sukkede jeg og stirrede ud mod klatten og glemte for en tid om lavaen og fortidens skygger der lige nu flød rundt ned i dalen.

Kapitel 23

Vejen ind til slottet

Ice fortæller

Jeg trak min brune kappe tættere om mig og rev lidt hårdere i Opals tøjler end meningen, så Opal begyndte at skabe sig.

”Ice, kan du så se at få styr på den hest?” lød Fires stemme på den anden side af Opal. ”Var det ikke dig der ville undgå opmærksomhed? Og nu får du Opal til at skabe sig!”

”Så hold dog din kæft!” hvædede jeg med sammenbidte læber og fik endelig Opal til at falde til ro igen. ”Men du, Fire, burde også passe bedre på med ikke at tiltrække opmærksomhed. Sådant som du spadserer uden at få kappen til at dække unormale ting, tiltrækker du mere opmærksomhed!”

”Unormal!”

Fire trådte ind foran med og stoppede os med Taz, der viftede dovent med halen og stod fast, der hvor Fire fik den til at stoppe. Jeg kunne ikke komme forbi dem.

”Hvad er det der er unormalt?” nærmest råbte hun.

”Dit tøj!” svarede jeg hende irriteret. ”Folk her er ikke vant til at kvinder og piger render rundt i bukser og bluser. Her går de i kjoler. Du er nødt til at dække det, ellers fatter folk mistanke. Jeg tror ikke at dronning Lazina, vil synes om at alle ved at den sande tronarving er kommet til byen, før hun selv ved det! Vi skal holde lav profil!”

”Fint, hvis hun absolut skal have det at vide først, hvad siger du så til at vi lister os ind på slottet og giver hende en overraskelse, ved at brase ind på hendes værelse? Og desuden skal du ikke kalde hende dronning. Nu hvor jeg er kommet til er det mig der skal kaldes dronning.”

”Jeg gider ikke kalde dig dronning, før du får kronen på hovedet og scepteret i hånden. Før det sker, kalder jeg dig for Fire.”

”Hvad så med prinsesse Fire,” foreslog hun og skulede ondt til mig. ”Eller kronprinsesse Fire, det er jo det jeg faktisk er. Tronarvingen til et land! Kommende dronning! Hvem havde troet at jeg, en pige med verden imod sig endte med at blive dronning?”

”Ihh, ja hvem havde troet det? Endnu mere utroligt er at Izar Cedric Eridanus, en simpel dreng fra byen blev valgt til at hente den kommende dronning, som viste sig at være en irriterende pige og det store mirakel er at han overlevede!”

”Izar Cedric Eridanus? Er det dit virkelige navn?” udbrød Fire og begyndte at grine.

Jeg opdagede med det samme hvilken fejl jeg havde lavet. Jeg havde fortalt hende mit virkelige navn, selvom jeg havde svoret at det ville jeg ikke!

Fire grinte endnu højere så folk der gik forbi sendte hende blikke der sagde hvad-er-der-dog-galt-med-hende?

”Stop så med at grine! Det er ikke spor sjovt, jeg har aldrig grinet af dit navn!” hvæsedes jeg og kiggede nervøst rundt på folkemængden, ingen soldater. Endnu. Hvis nogle af Ildelverne fik fat på en soldat, var det med at få benene på nakken.

”Og hvad så? Dit navn er så komisk at det er en forbrydelse ikke at grine af det!”

”Og hvad så med dig? Freya Icelda Regulus Ebon?” svarede jeg isende kold og kunne mærke hvordan luften omkring mig blev kold.

”Hvor er det dog ondt at blande mit navn ind i det hele, Izar,” Fires øjne skinnende og man kunne skimte en lille tynd streg rundt om hendes krop. Taz trippede nervøs på stedet.

”Du er ved at gå mig på nerverne!” hvæsende jeg og gjorde mig parat til kamp.

”Du kommer ikke til at overleve din 18-års fødselsdag!” svarede hun, og gjorde sig ligeledes klar. Hendes røde hår begyndte at bevæge sig nede ved spidserne. Hvis det begyndte at bevæge sig var vi afsløret.

”Stop det der øjeblikkeligt!” råbte en soldat der var kommet til stede. Bag ham stod der en halv snes soldater. ”Hold inde med det og følg efter os!”

Mit blik mødtes med Fires, og vi vidste begge hvad der ville ske, hvis vi blev.

”LØB!” brølede jeg og vi begyndte begge at løbe ud mod en gade. Fire stoppede dog hurtigt.

”Kom så, Fire!” råbte jeg.

”Hvad med hestene?” råbte hun tilbage.

”De klarer den, men kom nu! Ellers er der ingen overraskelse til din moster!”

Fire så ud til at skulle sige noget, men et spyd der ramte jorden en meter fra hende, stoppede hende og hun begyndte at løbe efter mig. Hun kom snart op af siden på mig og jeg førte hende gennem den fattige del af byen. Vi ville være faret vild, hvis jeg havde glemt de syv år jeg levede nede i byen, men jeg ledte os uden problemer gennem bydelen, og jeg havde det som om jeg var syv år igen.

Stakåndede og med sidestik stødte vi ind i slottets mur. Eller rettere sagt, jeg nåede at stoppe da jeg nåede at få øje på

muren, mens Fire der ligesom mig havde holdt øje med om nogen fulgte efter os, stødte ind i muren med et højt klask.

”For fanden da også!” skreg hun, da hun var vaklet lidt væk fra muren. ”Min næse jeg tror den er brækket!”

”Du har kun næseblod,” sagde jeg trøstende, mens jeg prøvede at nedtrykke min latter.

”Og hvad så?” hylede hun og pressede med fingrene mod næsen. ”Hvem er det der er så dum at bygge en mur lige her?”

”Dine forfædre.”

”Mine hvad?”

”Forfædre. Dette er muren rundt om slottet.”

”Virkelig?”

”Ja.”

”Hvor kommer man ind?”

”Ja, det ved jeg ikke,” svarede jeg og lænede mig på ad muren og gled ned i siddende stilling.

”Hvad mener du? Er der ikke nogen hovedindgang?”

”Jo.”

”Hvorfor tager vi så ikke den?”

”Fordi vi skal overraske dronning Lazina,” sagde jeg og ignorerede Fires sure stirren over at jeg sagde dronning og fortsatte. ”Hun har magisk kontakt med portvagterne og hun får at vide om alle der går ind og ud af porten. Hvis vi gik igennem ville hun vide at vi ville komme og der ville ikke være nogen overraskelse. Den eneste vej ind er over muren, men der er jo lige det problem at den er ti meter høj. Der kunne også være den mulighed at vi fandt en hemmelig indgang, men den er meget lille. Alle hemmelighederne gik tabt den dag dronning Marian og kong Balian døde. Du måtte nok også have vidst

det, men du har jo mistet din hukommelse om alt før du var syv år.”

”Hvem siger det, Ice?” spurgte hun i et så mærkeligt tonefald at jeg kiggede overrasket op. ”Hvem siger at jeg ikke ved hvor der er en hemmelig indgang og at jeg har fået min hukommelse igen?”

Hun stirrede ned på mig, med et mærkeligt glimt i hendes røde øjne.

”Hvad mener du?”

”Der er noget jeg ikke har fortalt dig Ice. I går da jeg var væk i nogle minutter, mødte jeg Stemmen,” sagde hun og holdte en pause, mens mine øjne blev store.

”Du har mødt Stemmen?” udbrød jeg vantro.

”Ja, Stemmen er faktisk en kvinde.”

”Det har jeg godt hørt.”

”Ja, det ved jeg da godt. Og Stemmen er i virkelighed min mor!”

”Hvad?! Stemmen sagde at det var hun ikke!”

”Det ved jeg da godt, men du fortalte mig det ikke, det måtte Stemmen eller rettere sagt Ildgudinden gøre.”

”Ildgudinden? Er der hende der har gjort alt det her?”

”Ja, det lader det til,” sagde Fire og smilede. ”Men hun viste mig alle mine minder om mit liv her i Ildlandet og i et af minderne blev jeg taget af min mor i at snige mig ud af en hemmelig udgang.”

”Virkelig?”

”Ja, virkelig. Den er over ved nogle store sten. Jeg ved bare ikke hvor. Jeg fik desværre ikke et geografisk oversigt, med det hele. Det var bare hop, hop, hop. Fra det ene minde til det andet. Jeg fik faktisk ondt i benene, men det værste var at jeg

kun kunne høre mine forældres stemmer. Jeg kunne ikke se deres ansigter!”

”Okay, okay, Fire. Køl ned. Eller skal jeg hjælpe dig?”

”Meget morsomt, istap!”

”Tak, men nu til noget andet. Du siger at indgangen var ved nogle store sten? Hvis det passer, så ved jeg godt hvor det er.”

”Gør du? Så lad os dog komme af sted!”

Jeg rejste mig op og begyndte at føre hende hen mod den bydel jeg som lille havde boet i. I nærheden lå stenene, som jeg tit havde leget på, uden andre at lege med.

Efter ti minutter i en stilhed hvor vi begge bare gik hen langs muren, stødte vi på stenene. De lå hulter til pulter op ad muren. Jeg stoppede men Fire fortsatte helt hen til stenene og kiggede søgende rundt.

”Hvad leder du efter?” spurgte jeg.

”Det der åbner den hemmelige tunnel,” svarede hun og rørte ved stenene. ”Du må gerne hjælpe.”

”Det dur nok ikke. Jeg ved ikke hvordan det du leder efter ser ud.”

”Det gør jeg sgu da heller ikke!” udbrød hun irriteret, og stoppede på den anden side af stenen. ”Ice, plejer træer at vokse på stene her i Ildlandet?”

”Nej, selvfølgelig ikke! Hvorfor spørger du om sådan noget åndssvagt?”

”Der gror bare et træ på denne sten. Det var være at det er den der åbner indgangen!”

Jeg gik om ved siden af hende og stirrede på den sten hun rørte ved. Ganske rigtigt voksede der et træ på stenen. Det var ikke særlig stort. Det lignede en miniature udgave af et egetræ.

Fire rakte hånden frem mod den og hev i den. Stenen der lå øverst begyndte at røre på sig og pludseligt begyndte den at trille hen mod den ene side, og ramte jorden med et brag. Vi stirrede på hinanden. Vi havde fundet indgangen.

”Nå, hvad venter vi på? Skal vi gå ind?” spurgte Fire og kravlede op ad stenene og hoppede ned i hullet. Jeg fulgte efter hende og lige da jeg ramte gulvet i tunnelen, lød en rumlen og med endnu et brag faldt stenen på plads og efterlod os i midlertidig mørke, da Fire hurtigt fremkaldte en flamme der flød i luften.

”Skal vi gå?” spurgte hun og jeg nikkede.

Tunnelen var utrolig lang og den gik både opad og nedad, til højre og til venstre. Endelig begyndte den at gå opad og vi stødte på en trappe.

”Vi må være på slottet,” hviskede jeg. ”Og hvis vi er det må det være i kælderen. Vi skal derfor syv etager op.”

”Hvordan kan vi vide at vi er ved syvende etage?”

”Der er vel en indgang ved alle etagerne. Vi skal bare tælle dem.”

Jeg havde faktisk ret, ved hver etage var der en indgang ud til de pågældende etager. Indgangene var malerier, mursten der var tegnet op fra denne side for at vise det, og andre ting. Ved den syvende stoppede vi forpustet op og hvilede os op ad muren

”Det her må være syvende etage, så skal vi bare gå af nogle gangene og voila, så skulle vi være ved hendes værelser!” pustede jeg.

”Skal jeg gå først?” spurgte Fire og inden jeg nåede at svare havde hun trukket i et bånd der hang ned fra loftet og maleriet gav et klik fra sig. Hun sendte mig et blik og gik hen til døren.

Hun åbnede den på klem, kiggede rundt og gik ud. Jeg fulgte hurtigt efter hende.

Det var ikke en gang vi var kommet ind i, men et rum med fornemme møbler, malerier og så en stor himmelseng.

”Dette her er ikke en gang!” hviskede Fire og stirrede på mig.
”Hvor er vi?”

Jeg stirrede på nogle guld smykker der lå fremme, sammen med en krone af guld, før jeg svarede.

”Jeg tror at vi er i dronning Lazinas værelse!” hviskede jeg til hende.

”Min mosters værelse? Jeg ved godt at vi skal overraske hende, men jeg havde ikke regnet med at vi skulle snige os ind på hendes værelse og overraske hende! Jeg troede vi bare skulle brase ind og sige ’Kære moster se hvem der er kommet hjem!’”

”Noget tyder på at det ikke kommer til at ske!” hviskede jeg tilbage højere end det var meningen.

”STILLE!” lød et råb, der stammede fra en af dørene.

Vi stivnede begge. Det var dronning Lazinas stemme og det lød som om den kom fra døren ind til arbejdsværelse.

”Thi, så stille general Raoul!”

Vi åndede letter ud, det var ikke os hun mente. Hun havde sikkert ikke hørt os.

”Men, deres Majestæt. Det passer virkelig, det budet fra Skovriget sagde. En dreng af is og en pige af ild, der var omkring deres voksne alder, var ved at ødelægge skoven,” sagde en meget nervøs stemme, der måtte komme fra general Raoul, en meget striks mand der aldrig viste tegn på svaghed, og nu stod han og viste en hel spandfuld af det.

”Kan det være,” hvislede Lazina og vi kunne høre hende gå frem og tilbage i rummet. ”at de ved min plan med Freyana.”

Der kom en pause, hvor vi stirrede på hinanden med ørerne om mod døren og vi kunne kun høre hendes skridt der gik frem og tilbage. Stilheden var ulidelig og det måtte general Raoul også synes for han udbrød: ”Oh, dronning Lazina, sig dog noget!”

”Så gav du dig endelig. Kan du sige dig hvad min plan er?”

General Raoul hviskede det så lavt at vi kunne ikke høre det, men dronning Lazina kunne sagtens.

”Hvor er du dog dygtig, general Raoul. Tænk at du virkelig kan huske at min plan for Freyana! Det må jeg sige!” sagde dronning Lazina lykkeligt, men blev hurtig striks i stemmen igen. ”Men har de mon opdaget hvad jeg vil gøre? Ved de at jeg vil dræbe Freyana?”

Kapitel 24

Flugten

Ice fortæller

Der herskede stilhed inde i rummet, men også ude ved os. Jeg kiggede over på Fire, der stirrede lige ind i døren som om hun kunne se det der skete inde i rummet. Hendes hænder var knyttede og det lignede at hun kæmpede en indre kamp for ikke at sige noget.

”Det kan også være at kære lille Freyana ved at det var mig der ødelagde vulkanernes rytme og fik dem til at gå i udbryd den dag Marian, Balian og hende selv besøgte Vulkanernes Dal? Så må hun da vide at jeg dræbte hendes forældre?” sagde dronning Lazina og man kunne høre hende gå rundt i rummet. ”Hvor jeg dog glæder mig til at få fat på den irriterende tøs! Så skal hun få smerten at føle, men allerførst skal jeg have fat på medaljonen!”

Fire greb hurtigt fat på noget der lå under sit tøj.

”Hvad gør medaljonen, deres højhed?”

”Medaljonen, Dronningernes medaljon, er et smykke som dronningerne bruger til at regere med. Hvis man har den har man en stor magt over ilden og kan bruge den så meget man vil. Det siges også at den kan afsløre løgn og at den kan vække døde dronningers ånder. Det siges der. Jeg er aldrig blevet undervist i det, på grund af at jeg ikke var tronarvingen. Men jeg ved da at for at kunne bruge den, skal man have kongeligt blod. Og det har jeg jo.”

”Fire,” hviskede jeg lavt. ”Fire, har du den medaljon?”

Fire svarede ikke men rejste sig op og jeg gjorde ligeså.

”Den ... den,” hvæssede Fire. ”Den kælling!”

Det sidste råbte hun højt og jeg kunne høre at de bevægede sig pludseligt inde i rummet.

”Vi er afsløret. Kom følg med,” sagde jeg og løb ud af døren.
”Kom nu!”

”Men hvad med den hemmelige vej?” sagde hun.

”Vi ved ikke hvordan vi åbner den fra denne side og vi når at blive fanget inden!”

Fire sukkede og løb ud til mig. Netop som hun kom ud af døren og jeg lukkede den i efter hende, hørte vi døren gå op og fodtrin der gik søgende rundt i rummet.

”Var det mon bare syner?” kunne vi høre dronningen spørge sig selv efter lang tid, hvor vi havde stået ranke op mod muren med bankende hjerter. Vi turde ikke gå videre af frygt for at vi ville blive opdaget. Hendes fodtrin lød igen, men de gik væk fra os og efter et øjeblik kunne vi høre døren blive lukket efter hende, en meget svag mumlen komme.

”Åh,” pustede Fire og ville glide ned af muren, men kom på andre tanker.

”Følg mig,” hviskede jeg og listede hen til en statue og vinkede Fire hen til mig. Først da hun stod lidt væk fra mig, begyndte jeg at tale igen. ”Hvorfor gjorde du det, Fire? Er du rigtig klog! Hun havde næste opdaget os! Du skal være forsigtig!”

”Hvorfor dog det? Hørte du ikke hvad hun sagde? Hun dræbte mine forældre! Hun vil dræbe mig! Og hun fik dig til at hente mig! Sig at du ikke er hendes medsammensvorne, men min ven. Sig det!” bad hun, med øjne fulde af tårer.

”Jeg er din ven, Fire. Hvis jeg havde vidst at hun ville dræbe dig, ville jeg aldrig været taget tilbage. Du er min ven og jeg vil ikke have at mine venner kommer til skade.”

”Hvor er det sødt sagt,” snøftede Fire og kiggede på mig.
”Hvis det ikke var for at du var af is og jeg af ild, ville jeg have givet dig et stort bamseknus!”

”Bamseknus?” spurgte jeg lettere forvirret over det Fire sagde.

”Ja, bamseknus. Det er et stort, varmt knus.”

”Ja, det er skam en god ide ikke at gøre det, jeg vil helst ikke dø på grund af dig” sagde jeg.

”Nå, så det er du?” sagde Fire fornærmet og vendte sig om med hænderne over kors.

”Fire,” sukkede jeg. ”Der er ikke tid til at skændes eller være sure lige nu. Vi må væk herfra ingen nogen opdager os! Hvis dronni ... hvis Lazina finder ud af at vi er på slottet, bliver vi begge dræbt! Vil du gerne have at det ender sådan?”

”Nej, selvfølgelig ikke. Men,” sagde Fire og snurrede rundt så hun stod med ansigtet mod mit. ”du kunne godt tænke på mine følelser! Jeg er ikke en maskine uden følelser. Jeg er et levende menneske, Ildelver eller hvad jeg nu er. Respekter venligst det! Det sårede mig faktisk det du sagde og...”

”Fire der er ikke tid til at snakke om dine følelser, heller ikke mine. Vi må igennem portalen og tilbage til Jorden. Men for at komme hen til portalen, skal vi helt ned til indgangshalen, ud over hele gårdspladsen og ind i den gamle del af slottet, hvor undervisningen foregår og op af de mange trapper for at komme til portalen.”

”Er der ikke en nemmere vej?”

”Nej, og kom så!”

Jeg begyndte at gå ad den vej vi var kommet fra og jeg kunne høre hvordan Fire stille gik efter mig. Vi gik langsomt ned af trapperne, og skjulte os hver gang nogen kom. Da vi endelig

var nået de syv etager ned og stod i indgangshalen, åndede vi lettede ud. Første opgave var klaret.

”Så langt, så godt,” hviskede jeg til mig selv.

”Skal vi gå ud?” spurgte Fire.

”Det må vi vel hellere. På dette tidspunkt er de fleste unge på slottet til undervisning,” sagde jeg og åbnede den ene af de store døre, så vi lige kunne smutte igennem.

Det skarpe lys fra solen, skar os i øjne og der gik flere minutter før vi kunne se normalt igen.

”Hvor skal vi hen ad?” spurgte Fire, og jeg pegede.

”Der er tårnet med portalen øverst oppe. Vi skal igennem den bygning der for at kunne komme op i tårnet.”

”Det vil altså sige en hel masse trapper?”

”Ja.”

Fire sukkede og vi begyndte at gå over gårdspladsen og nød sangen fra de fugle der kunne klare den stærke sol.

”ICE!” råbte en pludselig, og vi stivnede begge to og drejede langsomt hovedet mod venstre.

Over ved en fontæne, omringet af måbende piger, stod Elanor i en grøn kjole og tabte helt sin machene vifte af forbavselse.

”Ice, hvor har du været? Hvornår er du kommet tilbage,” begyndte Elanor og gik langsomt over mod os.

”Nogen du kender?” spurgte Fire, uden at bevæge læberne.

”Ja, det var hende der gav mig det håndaftryk på min arm.”

”Ah, hun vil give dig et nyt et!”

”Nej, hun er nok bare nysgerrig.”

”Eller lun på dig?.”

”Lun?”

”Ja, vild i varmen med dig.”

Jeg var helt tavs og så hvordan Elanor nu var kommet tættere på os.

”Hun er brændt varm på dig,” mumlede Fire drillende.

”Så stopper du!”

”Hvem er hun egentlig?”

”Elanor. Din kusine.”

”Aha, hende der skal have tronen efter sin mor, nu hvor jeg smutter til Jorden?”

”Ja, noget i den retning.”

”Ice?” Elanor var kommet tæt på os og stirrede lige ind i mine øjne, med et brændende blik. ”Hvorfor svarer du ikke på mine spørgsmål?”

”Nok fordi han ikke har tid til at snakke med dig. Vi har faktisk travlt!” sagde Fire og Elanor lagde sit brændende blik over på Fire. Hun stirrede på al Fires tøj der overhovedet ikke var dækket af kappen.

”Og hvem er du, der er så fræk at tiltale en kongelig på den måde?”

”Mit navn er Fire og jeg taler til dig på den måde jeg vil!”

”Så forsvind dog! Vi vil ikke have sådan nogen som dig her!”

”Tusind tak, fordi du fattede at vi er fuldt optaget af at skride. Kommer du Ice?”

”Ice bliver her!” udbrød Elanor og en ildkugle dukkede op i hendes hånd.

”Hvorfor dog det? Ice er en fri Iselver og har ret til at gå hvor som helst han vil. Bare fordi du er prinsesse betyder det ikke at du kan bestemme over alles liv!”

”Du aner hvis ikke hvem du snakker til? Jeg er tronarvingen!”

”Ja, det er du hvis din kusine ikke dukker op en dag.”

”Som om den tøs vil dukke op. Nelia gjorde hele landet en tjeneste da hun skred med den hystade.”

”Hystade?”

”Ja, hystade,” sagde Elanor og sendte dræberblikke mod Fire. ”Jeg kan huske hende fra da jeg var mindre, hun var et år ældre end mig, og troede at hun var bedre og mere værdifuld end mig. Det er godt at hun er væk.”

Fire stirrede på Elanor og smilte et smil der var alt andet en venligt. ”Så siger vi det, men vi har travlt og skal nå noget så hvis du vil have os undskyldt.”

Hun vendte sig om og gik hen mod den anden del af slottet. Jeg sukkede og fulgte efter hende, men så snart vi var noget ti meter væk fra Elanor, skød en ring af ild med to meter høje flammer, op omkring os.

”I skal ingen steder!” råbte Elanor som holdte hænderne mod jorden. Flammer snoede sig om hendes arme og videre ned i jorden, hvor de så dukkede op rundt om os.

Jeg stirrede nervøst på flammerne, mens Fire bare gav sig til at grine.

”Er det alt hvad du kan?” spurgte hun. ”Hvis det er, er du meget, meget svag.”

Hun knipsede med fingrene og al ilden forsvandt. Elanor ville være faldet om på jorden, men hendes kammerpige Flora nåede lige at gribe hende og begyndte at vifte hende i hovedet med en vifte. De andre piger samlede sig rundt omkring og sendte i fællesskab mange dræberblikke, mens nogen løb efter hjælp.

”Kom lad os benytte chancen, inden soldaterne og Lazina dukker op,” sagde jeg og begyndte at løbe, med Fire lige i hælene.

Vi brasede igennem dørene, forbi nogle drenge der råbte mit navn, og op ad trapperne. Da vi nåede øverste trappe i den del af bygningen, pustede vi hårdt ud og jeg tog mig til siden, da sidestikket blev værre. Hvilet blev dog kort da vi hørte høje råb der stammede nede ved de store døre. Vi behøvede bare at sende hinanden et enkelt blik og vi viste begge at vi måtte se at komme op i tårnet.

Trapperne op til tårnet var snoet og det føltes som om vi ingen veje kom. Vores åndedræt var det eneste vi kunne høre og efter at have løbet rundt og rundt i det der føltes som evigheder, kom vi endelig til døren der førte ind til portalen. Vi brasede ind ad døren og jeg slog slåen for, hvorefter jeg forpustet stødte ind i væggen og gled ned i siddende stilling. Fire lå allerede på gulvet og prøvede at slappe af, mens hun kiggede rundt.

”Det ser større ud end når man ser det udefra,” sagde hun.

”Jeg tror det er noget magisk noget, der gør at rummet er større,” svarede jeg og kiggede rundt. En lille portal på ti centimeter i diameter svævede henne længst væk fra os. Rundt omkring stod der store statuer to meter høje og en meter bred. Loftet var malet med billeder af fire guder og gudinder, bedre kendt som Ildgudinden, Jordgudinden, Vandguden og Vindguden.

”Skal vi ikke af sted?” spurgte Fire og rejste sig op. ”De kan komme hvert øjeblik det kan være.”

”Det er ikke nogen dårlig ide,” sagde jeg og rejste mig op. Jeg gik over til portalen og koncentrede mig om at gøre portalen større. Netop som den var stor nok, lød der et brag mod døren.

Vi vendte begge hurtigt hovedet mod døren og så at der var kommet en revne på langs med døren. Et par slag mere og de

ville komme igennem. Hurtigt snupede jeg en lang stang og puffede Fire om bag en af statuerne.

”Hvad med dig?” hviskede hun, men jeg tyssede bare på hende, i det samme som det andet brag kom og træstykker fløj af og ramte gulvet. Jeg smed stangen ind i portalen idet døren brasede sammen.

”Nu kommer jeg Fire!” råbte jeg og skulle til at springe ind i portalen, da et spyd landede få centimeter fra min højre fod.

”Stop!” var der nogen der råbte og jeg vendte mig om.

”Fint, fint! Jeg overgiver mig, tag mig bare,” sagde jeg og stirrede ikke over mod statuen hvor Fire gemte sig, men mod døren hvor Lazina netop kom ind ad.

”I rører ham ikke!” hvædede hun højt nok til at alle kunne høre det. De trak sig væk fra mig og lod Lazina gå helt hen til mig.

”Hvor er hun?”

”Hvem hun?”

”Hende du skulle hente!”

”Nå, hende. Hun er gået gennem portalen, hun glemte noget.”

”Og det har taget hende over tre uger?”

”Virkelig? Tiden må gå anderledes her end på Jor...”

”Stille!” råbte Lazina. ”General Raoul, før Ice ned i fangehullet, men rør ham ikke og sørg for at andre heller ikke gør det! Er det forstået?”

”Ja, deres kongelige højhed,” sagde general Raoul og bukkede. Han førte mig hen mod døren, hvorefter Lazina kom efter og så soldaterne. Da jeg hørte den sidste lukke døren, vidste jeg at Fire nu var i sikkerhed. Med hvad med mig?

Kapitel 25

Ices venner

Fire fortæller

Selv efter at vagterne, min moster og Ice var gået ud af døren og den var smækket i, forblev jeg musestille og rørte mig ikke en tomme indtil jeg var sikker på at de var forsvundet helt og ikke bare kom brasende ind af døren så snart jeg bevægede mine stive muskler.

Efter hvad der følte som timer stak jeg forsigtigt hovedet ud bag statuen og kiggede til begge sider. Intet tegn på liv, bortset fra mig altså. Jeg rejste mig forsigtigt op og gik langsomt hen til stedet hvor Ice stod da han blev taget til fange. Noget glinsende fangede min opmærksomhed, da jeg stirrede ned på jorden. Jeg bukkede mig ned og stirrede på det. Det var is, der lå som tilfældige klatter på gulvet. Jeg skulle til at rejse mig op, da jeg opdagede at noget af iset var udformet som et 'R'. Jeg faldt ned på knæ og hænder og lænede mig over isen. Jeg begyndte at kunne se flere bogstaver i isen og det gik op for mig at det var en besked fra Ice. Efterhånden som bogstaverne poppede op, fik jeg en kort sætning ud af det.

Brug portalen!

Stod der med en pyntet skrift. Han skulle absolut blære sig med sin skrift. Jeg lod hånden glide over beskeden og isen smeltede under mine varme hænder. Jeg rejste mig stift op og vendte fronten mod portalen, der stadig var stor fordi ingen havde skænket den tanke at lukke den igen.

Den gav alt omkring den et lilla skær. Jeg stirrede ind i dens midte og tænkte over hvor den mon førte hen. Pigernes

omklædningsrum på mit gymnasium eller måske drengenes omklædningsrum?

Jeg lukkede øjne og samlede tankerne. Ice ville have mig til at gå derind, redde mig selv og lade ham se den visse død i øjne, foran min moster. Det føltes alt for forkert især efter at jeg havde opdaget at den sno, havde dræbt mine forældre og så Ices forældre, der jo faktisk var uskyldige.

Men skulle jeg gå igennem portalen? Hvis jeg gjorde det reddede jeg mig selv for døden. Hvis jeg blev havde jeg en chance for at dø, selvom jeg havde medaljonen. Hun havde en livserfaring med ild og jeg havde kun nogle uger, selvom jeg allerede var god til det. Hvis jeg kom op og slås med hende eller soldaterne, var jeg færdig.

Jeg stirrede igen ind i portalen og sukkede. Jeg tog forsigtigt et skridt frem og rakte armen frem, så mine strakte fingre næsten rørte ved den. Jeg skulle bare så et skridt frem og så var min arm igennem portalen og derefter ville min krop følge efter.

Jeg løftede min fod og skulle til at gå nærmere, da jeg pludselig snurrede rundt og tog min arm ned langs siden.

Jeg stirrede ud i luften mens jeg tænkte på hvad jeg nu skulle gøre. Jeg havde besluttet at jeg ikke kunne gå gennem portalen og lade mine problemer blive i Ildlandet. Ice ville dø, og jeg ville redde ham inden det var forsent. Men hvordan, det vidste jeg ikke.

”Der er vel ikke andet at gøre end at gå ned og finde ham,” sukkede jeg og gik ud gennem døren. Trappen forsvandt hurtigt og da jeg stod for enden af den kiggede jeg rundt. Hvilken vej skulle jeg gå?

Jeg valgte vejen lige ud, der dog snart drejede til højre, ned ad en gang med store døre og statuer. Halvvejs nede af gangen stoppede jeg for at stirre på en statue af en smuk Ildelver, med håret der bølgende gik ned ad skulderen og først stoppede ved fødderne. Jeg rakte hånden frem for at røre ved hendes hånd, hvor en flamme svævede to centimeter over håndfladen og sendte sine slikkende flammer op i luften; men hev den hurtigt til mig igen. Ikke fordi jeg brændte mig, men fra den vej jeg var på vej hen til, hørte jeg larmen fra ringbrynjer og to mandlige stemmer. Soldater!

Uden at tænke mig om, styrtede jeg ind af den dør der stod ved siden af statuen og lukkede den stille, for ikke at få dem hen mod mig. Jeg pressede hovedet ind mod døren og lyttede efter dem. Først da de var passeret og jeg ikke kunne høre dem mere, fjernede jeg mit øre der smertede, fra døren.

”Puha, det var tæt på,” stønnede jeg og lænede mig op af døren med lukkede øjne. ”Men nu må jeg ikke hvile mere. Ice skal jo reddes!”

Jeg rejste mig op og gik væk fra døren, da jeg stødte hårdt ind i noget varmt og faldt ned på gulvet, med noget over mig.

”Av, for satan i den lede, hede hule!” skreg jeg vredt og prøvede at rejse mig op, men tingen jeg var stødt ind i var ikke til at rukke.

”Alexander?!” var der en der råbte og slæbte tingen, som faktisk var en fyr, væk fra mig. En anden bøjede sig over mig og rakte hånden ned til mig.

”Skal du have hjælp til at komme op med, eller?”

”Jo, det vil jeg gerne,” svarede jeg, tog hans hånd og han trak mig op at stå. I mellemtiden var ham jeg var stødt ind i også kommet op på benene og gik hen til mig.

”Undskyld jeg væltede Dem,” sagde han og stirrede mig ind i øjnene. ”Men hvordan kan man undgå at ikke at vælte når man støder på en skønhed?”

Et sted omme bag ham stønnede en, men han ignorerede det.

”Du må være Alexander, ikke sandt? Skørtejægeren Alexander?” spurgte jeg køligt.

”Jo, jeg er,” svarede han og vendte sig om mod de to andre i rummet og gav mig et øjeblik til at kigge omkring.

Jeg var kommet ind i et rum fyldt med reoler der bugnede af gamle, støvede bøger. Over ved det eneste vindue der ikke var blevet dækket til af bøger, stod et bord fyldt med bøger, nogle stole, fjerpenne med tilhørende blækhus og løse papirer blafrede let i vinduet der kom fra det åbne vindue. Et bibliotek.

”Der kan I selv se, pigerne kender mig!” sagde Alexander til de andre, og glemte helt at jeg var her.

”Jeg kender dig kun fordi de sagde dit navn,” sagde jeg.

”Og hvad så?” spurgte han og fik et flirtende glimt i øjnene. ”Men nu hvor De kender mit navn, kan jeg så få Deres?”

”Fire, mit navn er Fire,” sagde jeg og gik lige forbi ham hen til de andre. ”Okay, hvem af jer er Cerdric og hvem er Arthur?”

De to fyre stirrede lamslået på mig, men så tog en med blodrødt hår sig sammen.

”Jeg er Arthur og det er Cerdric,” sagde han og pegede på den anden. ”Hvorfra kender De vores navne?”

”Ice fortalte mig om jer,” svarede jeg og satte mig ned på en stol henne ved bordet.

”ICE?!” udbrød de alle sammen i munden på hinanden.

”Ja, Ice.”

”De har mødt Ice?” spurgte ham der hed Cerdric.

”Ja, da. Det er kun under en time siden jeg sidst var sammen med ham.”

”Du er sammen med Ice? Jeg troede ikke at han kunne røre ved Ildelvere!” udbrød Alexander og jeg begyndte at hoste som en gal. ”Og han havde lovet mig at jeg ville være den første der rørte ham!”

Min hoste begyndte at stoppe og jeg stirrede op på Alexander med et blik der kunne dræbe.

”Jeg er ikke sammen med Ice! Jeg kan ikke en gang røre ham!” skreg jeg ham ind i hovedet.

Alexander tog sig til hovedet og vaklede nogle skridt tilbage. Til gengæld kom Arthur nærmere.

”Hvor er Ice nu?” spurgte han i en skarp tone, der sagde at man skulle svare.

”Det ved jeg ikke,” hviskede jeg og så væk. ”Lazina kom og fængslede ham.”

”Hvorfor tog dronning Lazina ham til fange?”

”Fordi han beskyttede mig. Hun vil dræbe mig!”

”Og hvorfor vil hun dog dræbe dig?” spurgte Cerdric og greb mig i armene. ”Nej, vent lidt. Hvorfor ville Ice beskytte dig? Og hvor har han været de sidste 21 Thare?”

”Han skulle hente mig et sted langt væk herfra og så skete noget der gjorde at det tog længere tid end ellers. Da vi endelig kom tilbage, opdagede vi at Lazina der havde sendt ham ud for at hente mig, ville dræbe mig. Vi prøvede at flygte og så blev han taget til fange,” sagde jeg og vred mig irriteret ud af Cerdrics greb. Der var ingen grund til at fortælle hele historien. Jeg gik over til det eneste maleri i rummet og vendte mig om. ”Mere er der ikke.”

”Så du er faktisk en der landsforræder?” spurgte Arthur og kneb øjnene sammen.

”Ikke landsforræder,” sagde jeg og sukkede. ”Det er hende der er det.”

”Hvorfor er hun det?”

Jeg åbnede munden, men lukkede dem igen. Det duede nok ikke at fortælle at jeg var dronning Marians og kong Balianes datter, plus Lazinas niece, som helst så mig død. I stedet skiftede jeg emne.

”Hvor er fangekælderer?” spurgte jeg.

”Under slottet, men hvorfor vil du vide det?” det var Cerdric der svarede.

”Jeg vil selvfølgelig befri Ice!” sagde jeg stønnende. ”Vil I med og hjælpe jeres ven fra den visse død?”

”Nej!” sagde Arthur. ”Det er landsforræderi!”

”Du vil ikke hjælpe din ven!” sagde jeg lamslået. ”Er du helt syg i hovedet! Venner hjælper hinanden og lader ikke hinanden dø! Hvad med dig Cerdric?”

Han rystede på hovedet. ”Det er ikke nogen god idé.”

”Og dig Alexander?”

Han stirrede på mig. ”Gider du dreje hovedet lidt til højre og smile sødt?”

”Ahva?”

”Hvad laver du, Alexander?” spurgte Arthur.

”Gør det nu bare,” sagde Alexander bedene.

Jeg sukkede og gjorde det, men var vist om at smilet ikke nåede øjne.

”Hvad laver du?”

”Thi stille, Cerdric, og kig efter. Prøv at se på Fire og dem på maleriet,” forklarede Alexander.

Selv om jeg stod flere meter væk fra dem så jeg at Cerdrics øjne blev store af overraskelse, mens Arthur kneb dem sammen og lagde hovedet på skrå.

”Hvad skal det der gøre godt for?” spurgte jeg irriteret, men de svarede ikke. ”Fint! Hvis I ikke vil fortælle hvad det er der med mig og maleriet, vil jeg selv finde ud af det!”

Jeg vendte mig mod maleriet og stirrede på de to personer der var på det.

En mand stod lænet op ad en stol hvori en kvinde sad. De var begge ikklædt fint tøj med broderier og i grønne farver.

Manden havde rødbrunt hår og skæg, og øjnene var røde som sad inde i et firkantet ansigt. Et sværd hang i hans bælte og hans hånd holdte om stolen, så man kunne se ringene af guld.

Kvinden havde et sødt hjerteformet ansigt, der mindede om mit. Hendes øjne glimtede grønt. Hendes hænder var pænt foldet i skødet på hende og hun sendte maleren et sødt smil og holdte hovedet lidt på skrå. Det lange hår lå over den ene skulder og gik ned til fødderne på hende, og lignede fuldstændig ild.

Mine forældre.

Dronning Marian den syvende og kong Balian.

Dem jeg dagen før havde kæmpet en brag kamp, for at se deres ansigter.

Jeg vendte mig chokeret om, og stirrede ind i nogle lige så overraskende ansigter.

”Er du ikke?” begyndte Arthur tøvende. ”Freyana Ilena Rijania?”